

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 listopada 2022 r.

w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 7 kwietnia 2020 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. P. prawo do renty socjalnej od dnia 1 listopada 2019r. do dnia 28 lutego 2023r.

Sygn. akt VII U 613/20

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2020 r. M. P. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 kwietnia 2020 r. znak (...) i wskazał, że nie zgadza się z powyższą decyzją, ponieważ stan jego zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy i wniósł o przyznanie prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony podniósł, że choroba nie pozwala mu funkcjonować nawet we własnym domu. Bywają dni, że nie jest w stanie sam przygotować sobie posiłku. Próby podjęcia jakichkolwiek konstruktywnych działań natychmiast zderzają się z nasileniem wizji, przykrych wspomnień, dotkliwych obrazów z przeszłości. Próby aktywności fizycznej kończą się zawrotami głowy i nasiloną dezorientacją. Nie potrafi ocenić, co robię w danej chwili, co robił przed chwilą, czy to była wizja, czy rzeczywiste zdarzenie. Ubezpieczony wskazał, że cierpi na ciągle poczucie utraty równowagi. Psychoterapia zaostrzyła objawy, ubezpieczony wspomina te doświadczenia jako najbardziej traumatyczne przeżycie. W efekcie prób osvajania się z objawami zaczął tracić przestrzeń użytkową w domu, skończyło się koniecznością zmiany miejsca zamieszkania. Nie może ustabilizować swojego funkcjonowania w godzinach dziennych. W chwili obecnej choroba jest już na tyle zaawansowana, że nie ubezpieczony może samodzielnie wyjść z domu. Sporadyczne wyjścia są możliwe tylko z pomocą bliskich, którzy zapewniają mu fizyczny transport i psychiczną asekurację. Wyjścia związane są jednak z wielogodzinnymi przygotowaniem i przykrymi konsekwencjami po powrocie do domu. Każde takie zdarzenie to odsuwanie ataku paniki i próba obrony przed wielogodzinnym myciem. Ubezpieczony przez lata usiłował wrócić do pracy, niestety próby nauki, zaktualizowania wiedzy kończyły się niepowodzeniem. Nieskuteczność tych działań i bezradność wobec choroby doprowadziły w

październiku 2018 roku do podjęcia próby samobójczej. Ubezpieczony podkreślił, że stan jego zdrowia wraz z biegiem lat sukcesywnie ulega pogorszeniu (odwołanie, k. 3 – 3v. a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w dniu 14 listopada 2019r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę socjalną. Organ rentowy powołując się na brzmienie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2019r., poz. 1455) podniósł, że renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. W toku postępowania odwołujący się został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 24 stycznia 2020r. ustalił, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Od powyższego orzeczenia ubezpieczony wniósł sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS. W związku z wniesieniem sprzeciwu sprawę przekazano do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu wydanym w dniu 6 kwietnia 2020r. również ustaliła, że M. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy decyzją z dnia 7 kwietnia 2020r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej (odpowiedź na odwołanie, k. 4-4v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. urodzony w dniu (...) z wykształcenia jest technikiem informatykiem, pracował krótko po ukończeniu szkoły, od 2009 r. nie pracuje w zawodzie, nie ukończył studiów na wydziale Budownictwa Politechniki (...), został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, które istnieje od 17 roku życia o symbolu przyczyny niepełnosprawności 02-P na podstawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wydanego przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 3 lutego 2020 r. (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 3 lutego 2020 r. – nienumerowane kart akt ZUS).

Ubezpieczony w dniu 14 listopada 2019r. złożył wniosek o rentę socjalną (wniosek z dnia 14 listopada 2019r. - nienumerowane kart akt ZUS). W dniu 24 stycznia 2020 r., po badaniu przeprowadzonym przez Lekarza Orzecznika ZUS, nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy. W uzasadnieniu orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS zaznaczył, że aktualnie stopień naruszenia sprawności organizmu nie daje podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 stycznia 2020 r. - nienumerowane kart akt ZUS). Następnie, ze względu na sprzeciw złożony przez ubezpieczonego, sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 6 kwietnia 2020 r. potwierdziła stanowisko Lekarza Orzecznika i również oceniła, że M. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 kwietnia 2020r. - nienumerowane kart akt ZUS). W oparciu o powyższe organ rentowy wydał decyzję z dnia 7 kwietnia 2020 r. znak (...), w której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej (decyzja z dnia 7 kwietnia 2020 r. - nienumerowane kart akt ZUS).

M. P. odwołał się od wskazanej decyzji (odwołanie, k. 3 – 3v. a.s.).

Sąd postanowieniem z dnia 8 czerwca 2020 r. oraz z dnia 12 lutego 2021 r. i z dnia 27 stycznia 2022 r. dopuścił dowód z opinii trzech różnych biegłych sądowych psychiatrów celem ustalenia, czy ubezpieczony się jest całkowicie niezdolny do pracy, a jeśli tak, to czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25-tego roku życia bądź w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 8 czerwca 2020 r., k. 6 a.s., z dnia 12 lutego 2021 r., k. 32, z dnia 27 stycznia 2022 r., k. 95 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. w opinii z dnia 15 grudnia 2020r. wskazała, że rozpoznała u ubezpieczonego zespół natręctw o znacznym nasileniu, który miał swój początek w czasie nauki w szkole średniej, przed ukończeniem 18- tego roku życia. W 2005 r. rozpoznano u niego zaburzenia obsesyjno kompulsyjne z depresją- pierwsze objawy choroby pod postacią natręctw głównie czystościowych, które utrudniało funkcjonowanie, wystąpiło w okresie szkoły

średniej po 6 marca 1992 r. do 5 marca 1999r. Ubezpieczony był leczony w trakcie hospitalizacji w Wojewódzkim Szpitalu (...) (...) w okresie od 17 do 21 listopada 2014 r. z powodu zaburzeń obsesyjno kompulsyjnych, został przyjęty z powodu niepokoju i deklaracji samobójczych. Kolejna hospitalizacja ubezpieczonego miała miejsce po próbie samobójczej od 12 do 17 października 2018 r., od razu został skierowany do Wojewódzkiego Szpitala (...) (...) na leczenie, które trwało od 17 października 2018 r. do 9 listopada 2018r. Mając na uwadze powyższe biegła sądowa orzekła, że M. P. jest całkowicie niezdolny do pracy od 1 sierpnia 2019 r. do 1 sierpnia 2022 r., a niezdolność do pracy powstała w trakcie nauki w szkole średniej przed ukończeniem 18 roku życia (opinia biegłej sądowej psychiatry M. L., k. 21-22 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii B. G. w opinii z dnia 28 kwietnia 2021 r. rozpoznała u ubezpieczonego zaburzenia obsesyjno kompulsyjne. Podobnie jak M. L. wskazała, że u ubezpieczonego w 2005 r. rozpoznano zaburzenia obsesyjno kompulsyjne z depresją, był dwukrotnie hospitalizowany w 2014 r. i 2018 r. Biegła ponadto ustaliła, że ubezpieczony nadal kontynuuje leczenie ambulatoryjne w (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) (...), gdzie odbywa regularne wizyty, leczenie nie przynosi poprawy oraz utrzymują się u niego anhedonia i myśli rezygnacyjne. Podsumowując, biegła oceniła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do sierpnia 2022 r., a niezdolność ma związek z naruszeniem sprawności jego organizmu powstałym w okresie nauki w szkole, przed ukończeniem 18 roku życia (opinia biegłej sądowej psychiatry B. G., k. 57-63 a.s., opinia uzupełniająca biegłej sądowej psychiatry B. G., k. 85 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii M. S. w opinii z dnia 24 czerwca 2022 r. rozpoznał u ubezpieczonego zaburzenia obsesyjne. Biegły wskazał, że ubezpieczony leczy się psychiatrycznie z powodu zaburzeń obsesyjno-kompulsywnych od 1993 r. w (...) przy ul. (...), a ostatnio w (...) w Wojewódzkim Szpitalu (...) (...) SPZOZ PZP Z., był dwukrotnie hospitalizowany w 2014 r. i 2018 r. Biegły wskazał, że w 2018 r. nastąpiła kulminacja istniejących zaburzeń obsesyjnych, ubezpieczony w przebiegu choroby i po zadziałaniu czynnika reaktywnego, wbił sobie nóż w okolice serca. Dokonał tego dwukrotnie. O samobójstwie myślał od dawna, od 2009r. Był hospitalizowany na Oddziale chirurgicznym, a następnie w Oddziale Psychiatrycznym w Szpitalu (...). Podczas pobytu w tym oddziale wykonane badania diagnostyczne potwierdziły rozpoznanie zaburzeń obsesyjno- kompulsyjnych oraz nasilenie natrętnych myśli pogarszających jego funkcjonowanie społeczne i rodzinne. Celem redukcji napięć wewnętrznych czasami dochodziło do stanów niechęci i wrogości wobec samego siebie. Podana dokumentacja, zawarta w aktach sprawy oraz ocena psychologiczna uzasadnia określenie daty całkowitej niezdolności do pracy. Obraz psychopatologiczny i wieloletni przebieg zaburzeń pozwalają na właściwe zakwalifikowanie i ocenę zdolności do pracy wnioskodawcy. Naruszenie sprawności organizmu powstało w czasie nauki tj. po 6 marca 1992r. do 5 marca 1999r. Wieloletni proces leczenia zaburzeń obsesyjnych z niepełnymi remisjami oraz możliwość kolejnych nawrotów choroby z nieprzewidywalnymi zachowaniami w sytuacjach krytycznych, stresowych np. podczas czynników utraty, z lękiem bezsilności, kolejnego kryzysu rodzinnego, zawodowego. Dotychczasowe próby psychoterapii nie dały długotrwałych efektów poprawy stanu psychicznego. Biegły stwierdził, że rozpoznane schorzenia psychiatryczne występujące u badanego powodują całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej do 28 lutego 2023r., całkowita niezdolność do pracy ma związek z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 18 rokiem, w czasie nauki w szkole i ma charakter okresowy (opinia biegłego sądowego psychiatry M. S., k. 113-119 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów oraz w oparciu o opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. L., B. G., M. S..

Uwzględnione przez Sąd dowody z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, obejmowały decyzje ZUS i orzeczenia organów orzeczniczych ZUS, a także dokumentację medyczną, która stanowiła podstawę do formułowania wniosków przez powołanych w sprawie biegłych sądowych. Opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii Sąd ocenił jako sporządzone w sposób prawidłowy i zgodny z wymogami fachowości. M. L., B. G., M. S. wydali opinie w oparciu o dołączoną do akt rentowych i sądowych dokumentację medyczną M. P., a także po przeprowadzeniu wywiadu i badania przedmiotowego, a efektem ich pracy było sformułowanie opinii odpowiadających na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej. Dodatkowo wnioski płynące ze wskazanych opinii są spójne i w pełni pokrywają się, zostały więc ocenione jako rzetelne, tym bardziej że są jasno i szczegółowo umotywowane. Opinie ww. biegłych różniły się jedynie w zakresie oznaczenia daty końcowej całkowitej niezdolności

do pracy ubezpieczonego. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego psychiatry M. S., który ustalił, że rozpoznane schorzenia psychiatryczne występujące u badanego powodują całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej do 28 lutego 2023r., ponieważ opinia tego biegłego najszerzej odnosiła się do ostatniego czasookresu, opisywała leczenie i jego efekty, a tym samym była najbardziej obszerna, ponadto biegły wyjaśnił w opinii każdą istotną kwestię, która przekładała się na jego końcowe ustalenia dotyczące ustalenia daty końcowej całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 kwietnia 2020 r. znak (...) zasługiwało na uwzględnienie.

Warunki przyznania prawa do renty socjalnej zostały określone w ustawie z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 240). Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia,
1. w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
2. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje renta socjalna stała, jeżeli całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały lub renta socjalna okresowa, jeżeli niezdolność do pracy ma charakter okresowy.

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej zawiera odesłanie do niektórych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022, poz. 504) – dalej jako ustawa emerytalna, z zaznaczeniem, że przepisy te stosuje się odpowiednio. Odesłanie to obejmuje między innymi art. 12 ustawy emerytalnej, który zawiera definicję niezdolności do pracy. Zgodnie z treścią tego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004r., II UK 222/03). Wskazać również należy, że przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979r., II URN 111/79).

Wspomniany art. 15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej odsyła również do art. 107 ustawy emerytalnej, który wskazuje, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Cytowany przepis określa, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. W aspekcie formalnoprawnym w przypadku renty socjalnej może więc nastąpić utrata prawa do tego świadczenia bądź ponowne nabycie uprawnień. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza każdorazowo wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez Lekarza Orzecznika ZUS/

Komisję Lekarską ZUS, dokonujących oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS/Komisji Lekarskiej ZUS w przedmiocie zmiany stopnia niezdolności do pracy, jej braku lub ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego, jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi.

Ubezpieczony w dniu 14 listopada 2019r. wniosek o rentę socjalną, której przyznania odmówił mu organ rentowy z uwagi na brak ustalenia całkowitej niezdolności do pracy przez komisję lekarską ZUS. Sąd rozstrzygając o żądaniu ubezpieczonego oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. L., B. G. i M. S.. Biegli wskazanych specjalności potwierdzili zasadność stanowiska ubezpieczonego podkreślając, że leczy się psychiatrycznie z powodu zaburzeń obsesyjno-kompulsywnych, był dwukrotnie hospitalizowany w 2014 r. i 2018 r. W 2018 r. nastąpiła kulminacja istniejących zaburzeń obsesyjnych, ubezpieczony w przebiegu choroby i po zadziałaniu czynnika reaktywnego, dokonał próby samobójczej. Był hospitalizowany na Oddziale chirurgicznym, a następnie w Oddziale Psychiatrycznym w Szpitalu (...). Podczas pobytu w tym oddziale wykonane badania diagnostyczne potwierdziły rozpoznanie zaburzeń obsesyjno- kompulsyjnych oraz nasilenie natrętnych myśli pogarszających jego funkcjonowanie społeczne i rodzinne. Dotychczasowe próby psychoterapii nie dały długotrwałych efektów poprawy stanu psychicznego. Ubezpieczony z ww. przyczyn jest więc nadal całkowicie niezdolny do pracy.

Biegli wydając opinie uwzględnili dostępną dokumentację medyczną ubezpieczonego, opisali przebieg procesu chorobowego i wypowiedzieli się na temat stanu jego zdrowia pod kątem możliwości wykonywania zatrudnienia. Sąd do wskazanych opinii nie miał zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w sposób fachowy. Zawierają opis wyników badań, jakie biegli sami przeprowadzili, opis stanu zdrowia ubezpieczonego w oparciu o aktualną dokumentację medyczną, a także logicznie umotywowane i jednoznaczne wnioski co do istnienia całkowitej niezdolności do pracy do 28 lutego 2023r.

Ubezpieczony nie zgłosił zastrzeżeń do opinii. Natomiast organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 29 lipca 2022 r. zgłosił uwagi jedynie odnośnie tego, że biegły ustalił datę początkową całkowitej niezdolności do pracy od dnia 17 października 2018 r., a zdaniem organu rentowego można orzec całkowitą niezdolność po badaniu z 24 stycznia 2020 r., albo na podstawie daty świadczącej o pogorszeniu stanu psychicznego. Sąd miał w tym zakresie na uwadze, że organ rentowy nie kwestionował pozostałych ustaleń biegłego, także tych dotyczących oznaczenia daty końcowej niezdolności do pracy ubezpieczonego. Odnosząc się do tych zastrzeżeń organu rentowego, które dotyczyły ustalenia daty początkowej całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego, Sąd zważył, że teza dowodowa obejmowała ustalenie czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy oraz, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18 roku życia. Sąd nie wymagał i nie stanowiło to okoliczności spornej od kiedy powstała całkowita niezdolność do pracy. Odnośnie ustalenia terminu od którego Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do renty zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. M. P. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej w listopadzie 2019 roku, dopiero od tej daty możliwe było przyznanie mu prawa do wnioskowanego świadczenia, a więc nie wcześniej niż od dnia 1 listopada 2019 r.

Wobec powyższego, Sąd ocenił, wbrew stanowisku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego organów orzecznich, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy. Stan jego zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy, dlatego zasadne było przyznanie prawa do renty socjalnej zgodnie ze złożonym wnioskiem. Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zatem zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. P. prawo do ww. świadczenia od 1 listopada 2019r. do 28 lutego 2023r.